

ilustrovala Dawn Cooperová

DIVOKÝ ZAJÍČEK

autorka bestsellerů

Holly Webbová

bambóok

bamb**oo**k

DIVOKÝ ZAJÍČEK

Holly Webbová
ilustrovala Dawn Cooperová

*Zachráncům divokých zvířat
po celém světě*

HW

*Organizaci PETA,
která miluje zvířata*

DC

1

Ellie se otočila, aby Ruby zamávala. „Uvidíme se zítra!“ zavolala. Kamarádka jí zamávala nazpět, než zmizela s maminkou za rohem.

Ellie si povytáhla batoh a pokračovala po hlavní silnici. Přesně věděla, kam jde – šla tudy snad tisíckrát –, ale když teď kráčela sama, cítila se jinak.

Jelikož už bylo Ellie deset, usoudili s tátou, že už je dost stará na to, aby cestu ze školy domů zvládala sama. Narozeniny oslavila před týdnem, teď byla půlka března a dny se prodlužovaly.

DIVOKÝ ZAJÍČEK

Ellie se snažila rozpomenout na všechno,
co jí ráno u snídaně táta řekl.

Nezastavuj se a nemluv s lidmi. (Takže měla
být nezdvořilá, kdyby se jí někdo zeptal, jak se
má? Jejich vesnice přece byla plná lidí, kteří ji
znali.)

Nepřecházej silnici, aniž by ses rozhlédla.
(Musela přejít jen jednu jedinou silnici a provoz
na ní byl minimální. To opravdu nebude
problém.)

*Nezapomeň, že jdeš domů sama, nečekej na mě
hodiny před školou, až tě vyzvednu.* (Skutečně
si myslel, že by se to mohlo stát?)

Domů k Ruby nechod' bez dovolení. (To se
nemůže stát. Rubyina mamka si svou dceru
stále vyzvedávala, přestože Elliina kamarádka
byla o měsíc starší než ona. Ruby bydlela
kousek za vesnicí a její mamce se nelíbila

DIVOKÝ ZAJÍČEK

představa, že by chodila domů sama, přestože ji o to Ruby už několikrát prosila.)

Tátova doporučení pokračovala a Ellie nakonec pouze přikyvovala a ve správnou chvíli odpovídala ano, nebo ne. Táta se tvářil docela nejistě a Ellie už si v jednu chvíli myslela, že celý ten nápad vzdal. Pomohlo jí, že její sestra Sofie protentokrát odložila svůj telefon a připomněla mu, že ona chodila ze školy domů sama už v páté třídě, přičemž tehdy jí deset ještě nebylo. Teď dokonce každé ráno dojížděla autobusem, jelikož nejbližší škola s druhým stupněm byla docela daleko.

„Ellie si musí zvyknout na nezávislost,“ poznamenala Sofie. „Ještě jeden rok a bude jezdit autobusem taky. Pamatuješ, kolikrát jsem v sedmičce nestihla autobus a tys mě musel odvézt?“

DIVOKÝ ZAJÍČEK

Ellie věnovala své starší sestře vděčný pohled. Byla si téměř jistá tím, že se do diskuse chystá vložit i Leila, její macecha, a že hodlá navrhnout, jestli by s tím Ellie neměla přece jen ještě chvíli počkat nebo něco podobného. Měla totiž v očích takový ten ustaraný výraz. Ellie ovšem rozhodně nechtěla, aby do toho Leila zasahovala. Už půl roku sice byli Leila a táta manželé, navíc spolu předtím nějakou dobu chodili, ale Ellie stejně pořád měla zvláštní pocit, když byla Leila poblíž.

Než Ellie přešla silnici, zastavila se a pečlivě se rozhlédla (jen pro případ, že by ji táta sledoval). Jakmile bezpečně přešla, mohla pokračovat cestičkou přes palouk, kde se aut rozhodně obávat nemusela.

Palouk byl otevřený kus travnaté plochy na okraji vesnice. Byl obrovský, s mnoha

DIVOKÝ ZAJÍČEK

pěšinami, které se protínaly všude možně, a trsy hustého ostružiní. Středem se vinula úzká cesta vedoucí ke kriketovému klubu a podél ní stálo několik dřevěných laviček, ale většina palouku byl jen trávník. V létě byl nádherný – měnil se v rozsáhlou divokou louku pokrytou barevnými květinami.

Divokolouka, tak jí Ellie říkala, když byla malá. Bylo to slovo, které znaly jen Ellie a její maminka.

Jedna z laviček nesla mámino jméno. Stála na nejvyšším místě palouku, odkud byl výhled na kilometry daleko, dokonce až na sousední vesnici a na řeku. Bylo to maminčino oblíbené místo na procházku, a když zemřela, táta s babičkou a dědečkem zařídili, aby tam lavičku umístili. Na jejím opěradle bylo napsáno *Vzpomínáme na Molly.*

DIVOKÝ ZAJÍČEK

Ellie do této části palouku už tak často nechodila. Sofie si tam občas zašla sednout, ale Ellie z toho místa bylo úzko a smutno.

Bylo jí teprve sedm, když maminka umřela, a už teď si některé věci vybavovala jen stěží. Co když zapomene úplně? Na starých videích s maminkou byla Ellie tak malá! Jako sedmiletá holčička měla kudrny a kulatý obličejík. Současná Ellie byla mnohem vyšší a vlasy se jí vlnily, jen když byly mokré. Maminka by ji nejspíš nepoznala.

Ellie se loudala, přemýšlela o tátovi, Leile a mamince, o tom, že už je dost stará na to, aby šla domů sama, a co by na to asi řekla máma. Nedávala pozor, kam zrovna jde, ale pak jí přes cestu přelétl pták, malý černo-bílý konipásek, a Ellie se zarazila – málem ho totiž zašlápla. Konipas však dál hopkal a poskakoval

DIVOKÝ ZAJÍČEK

po pěšině, jako by si vůbec nevšiml, že byl v ohrožení života. Ellie se musela pořádně rozhlédnout, aby zjistila, kde vůbec je.

DIVOKÝ ZAJÍČEK

Došla dál, než si uvědomovala – byla už jen kousek od domova. Z podlouhlých stébel trávy před ní vykoukl konipas, aby se v nich hned zase schoval, a Ellie ho s úsměvem pozorovala. Z trávy hned za drobným ptáčkem náhle vystřelil záblesk hnědé srsti následovaný pískovou šmouhou. Ellie si zprvu myslela,

DIVOKÝ ZAJÍČEK

že je to králík. Vždyť králíci hopkali po celém palouku – brzy ráno jste je jistojistě mohli zahlédnout, jak okusují stébla trávy.

Tihle chlupáči ale byli na králíky příliš velcí. Byli vyšší a štíhlejší a s dlouhýma nohama. Jak hopsali přes trávu, byly vidět jen jejich míhající se nohy.

DIVOKÝ ZAJÍČEK

Zajíci! Ellie už dlouho žádného neviděla, ale byla si tím jistá. Ztuhla a zadržela dech, ale zajíci si její přítomnosti nevšimli. Skotačili v trávě a natahovali nohy v dlouhých skocích. Ellie si s úsměvem povšimla, jak jim plandají uši. Pak se první zajíc otočil a postavil se na zadní. Ellie překvapením téměř vypískla, ale dokázala zůstat tiše. Další zajíc si stoupl taky a pak do sebe začali oba bušit dlouhými předními tlapami. Jak se tak divoce tloukli do nosů, vypadali, jako by boxovali.

Ellie je ještě chvíli mlčky pozorovala, dokud se nerozhodli souboj ukončit. Rozběhli se přes louku k řece a nechali smějící se dívku samotnou. Pozorovat je Ellie připadalo úžasné, jako takový zvláštní dárek.

Ellie poprvé viděla zajíce, když spolu s maminkou jednoho brzkého rána seděly

DIVOKÝ ZAJÍČEK

na malé dřevěné lavičce, která stála u čelní zdi jejich domku. Jeho dveře se otevíraly téměř rovnou na palouk, před domkem se nacházela jen cesta pro auta, po které však sotva kdy jezdila, jelikož nevedla dál než k nim. Přijíždějící auta a poštovní dodávku tak viděli už na kilometry daleko.

Když byla maminka nemocná, často vstávala brzy, protože nemohla spát. Ráda sedávala na lavičce s velkým hrnkem čaje, pozorovala palouk a poslouchala ptáky. Někdy tam dokonce sedávala i za deště. Když se Ellie vzbudila brzy, ještě v polospánku vyšla ven a k mamince se přitulila. Maminka je obě zabalila do deky a společně se dívaly přes trávu do dále.

Ellie pomalu kráčela po pěšině a vzpomínala, jak jí maminka tenkrát pevněji sevřela rameno

DIVOKÝ ZAJÍČEK

a zašeptala: „Podívej, Ellie... Vidíš, tamhle u toho ostružiní? To je zajíc...“

Podle maminčina rozechvělého hlasu Ellie poznala, že jde o něco výjimečného. Ona sama nikdy divokého zajíce neviděla a maminka vypadala tak nadšeně! Toho roku viděly poskakovat zajíce po palouku ještě několikrát a pokaždé to bylo něco magického.

Když dnes pozorovala ty dva škorpící se zajíce, všechno se jí to vybavilo. Proč se ale prali? Nebo si snad hráli? Když měla Rubyina fenka Chrissy štěňata, vypadalo to, že polovinu času se jen přetahují a pošťuchují, ale Rubyina maminka tvrdila, že je to celé součást hraní a učení se, jak se chovat k ostatním psům.

Když Ellie uviděla jejich domek, natěšeně zrychlila, aby tátovi o zajících povyprávěla. Rozepnula speciální kapsičku ve svém batohu,

DIVOKÝ ZAJÍČEK

kde teď nosila klíče od domu, a otevřela vchodové dveře – aby za nimi našla číhajícího tátu.

„Čekal jsi na mě?“

„Ne! No... Možná jsem si všiml, že už bys měla být doma.“ Táta ji objal. „Měla ses dobře? Jaká byla cesta ze školy? Opravdu jsi při přecházení silnice dávala pozor?“

„*Ano*, tati! Neuhodneš, co jsem viděla na palouku!“

„Ehm... Nevím. Někomu se zase zaběhl poník?“

„Ne! Viděla jsem zajíce! Byli tak srandovní, navzájem se tloukli předními tlapkami. Znáš tu hru, kdy střídavě dáváš pěsti na sebe a pak všichni mávají rukama?“

Táta na ni nechápavě zíral a Ellie si povzdechla. „Určitě ji musíš znát, tati... Každopádně, takhle zhruba vypadali.“

DIVOKÝ ZAJÍČEK

„Letos jsem žádné boxující zajíce neviděl. Budu si na to muset dávat pozor.“

„Víš, proč to dělají? Hrajou si?“

Táta jí věnoval pobavený pohled. „Ehm. Ne tak docela. Je doba páření, Ellie. Zajecí samičky už mají trochu plné zuby toho, že je samečci pronásledují, tak se je snaží odehnat. Ale nemyslím si, že by si nějak ublížili.“

Ellie se zachichotala. „Pak je to pro samičky dobře.“

„Přesně,“ pronesl táta a jeho tváře dostaly mírně růžový nádech. „Myslím, že tvoje maminka měla nádhernou knížku o divoké přírodě s několika fotkami zajíců.“ Odpěchal do obýváku, aby se podíval do knihovničky, a Ellie nabyla dojmu, že se snaží změnit téma. „Tady! Můžeš si ji vzít nahoru do pokoje, jestli chceš, ale dej na ni pozor, dobře?“

DIVOKÝ ZAJÍČEK

„Dám.“ Ellie si přitiskla knihu pevně k hrudi. Líbila se jí představa, že patříla její mamince. Pospíchala do pokoje, kde si lehla do postele a začala listovat stránkami. Byly na nich

DIVOKÝ ZAJÍČEK

obrovské fotografie boxujících a hopkajících zajíců, dokonce i drobných mláďat schovávajících se v trávě. „Zajíčata,“ zamumlala si Ellie pro sebe. Nikdy by ji nenapadlo, že se jim tak opravdu říká. Uvelebila se a přečetla si celou kapitolu o zajících, aby jaksepatří věděla, na co se dívá, až na ně příště zase narazí.

Uvidí je znovu. Byla o tom přesvědčena.